

zdali žalované straně přísluší nárok na náhradu škody pro nesplnění, který namítá započtením, vyjítí z volby žalobkyní platně vykonané na náhradu škody místo splnění. Takto vykonaná platná volba žalobkyně váže obě strany a vylučuje, by nárok na náhradu škody pro nesplnění mohla uplatnit také strana smlouvu porušivší a ocitnuvší se v době výkonu volby v prodlení. Nárok na náhradu škody pro nesplnění předpokládá věrnost ve smlouvě na straně toho, kdo se jí domáhá, ale nemůže ho uplatnit, kdo se ocitl v prodlení, jež neodčinil a nemohl odčinit proto, že strana smlouvě věrná vykonala již platně právo volby, žádati náhradu škody místo splnění. Odmitnutí plnění po výkonu práva volby na náhradu škody nezakládá již dovolatelkou tvrzené zaviněné prodlení v dodání. Proto nerozhoduje, zda dovolatelka po volbě odpůrkyně prohlásila, že na smlouvě trvá, zda dovolatelka mohla z chování odpůrkyně souditi, že již plniti nechce, a zda opětované prohlášení storna žalující odpůrkyní jest odepřením plnění. Odvolací soud zabýval se s nárokem na náhradu škody dovolatelky, leč, neuznav ho vůbec důvodným, nepotřeboval probíratí výši škody; proto, že tak neučinil, není odvolací řízení vadným.

Čís. 8665.

Rozhodnouti o návrhu, by dovolacímu rekursu do usnesení rekursního soudu byl přiznán odkládací účinek, nepřísluší soudu rekursnímu, nýbrž soudu první stolice.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1929, R II 398/28.)

Žalobkyně podala u soudu první stolice žalobu o zrušení povolení exekuce podle usnesení krajského soudu, žádajíc zároveň, aby exekuce byla prozatím odložena. Tomuto návrhu bylo usnesením první stolice vyhověno. Proti tomuto usnesení byl podán rekurs žalované strany, kterému druhá stolice vyhověla a návrhu na povolení odkladu exekuce nevyhověla. Proti tomu podala žalující strana dovolací rekurs, žádajíc zároveň, by tomuto rekursu byl přiznán odkládací účinek. Tomuto návrhu soud první stolice vyhověl usnesením ze dne 9. září 1928. Rekursní soud usnesením ze dne 2. listopadu 1928 zrušil napadené usnesení ze dne 9. září 1928 jako zmatečné a nevyhověl návrhu žalobkyně. **D ů v o d y:** Usnesení, jímž byl přiznán dovolacímu rekursu odkladný účinek, mohl vydati jen rekursní soud (§ 524 druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř.). Vydala-li je první stolice, bylo vydáno soudem nepřislušným (§ 524 druhý odstavec c. ř. s.) a je proto zmatečným (§ 477 čís. 3 c. ř. s.). Poněvadž k zmatečnosti musí soudy vždy z úřední povinnosti přihlížeti, musela druhá stolice, k níž spisy došly, následkem dovolacího rekursu vysloviti, že je zmatečné a je zrušiti (§ 471 čís. 7, § 477 čís. 3 c. ř. s.). Vyřizujíc žádost, aby dovolacímu rekursu přiznán byl odkládací účinek, druhá stolice tuto žádost zamítla z důvodů uvedených ve svém rozhodnutí ze dne

24. srpna 1928 č. j. R III 136/28-4, na které se tímto žalující strana poukazuje. Usnesením ze dne 13. prosince 1928 nevyhověl rekursní soud návrhu žalobkyně, by jejímu dovolacímu rekursu do usnesení rekursního soudu ze dne 2. listopadu 1928 byl přiznán odkladací účinek.

Nejvyšší soud zrušil napadená usnesení.

Důvody:

Především jest předeslati, že opravné prostředky proti napadeným usnesením jsou přípustné, jelikož nejde o přiznání odkladacího účinku (§ 524 (2) c. ř. s.). Usnesením ze dne 9. září 1928 přiznal soud první stolice dovolacímu rekursu žalující společnosti do usnesení vrchního zemského soudu v Brně ze dne 24. srpna 1928 odkladací účinek a předložil tento dovolací rekurs prostřednictvím vrchního zemského soudu v Brně nejvyššímu soudu, který tento dovolací rekurs vyřídil rozhodnutím ze dne 17. listopadu 1928. Rekursní soud, jemuž nepříslušelo rozhodnutí ani o dovolacím rekursu a pro nedostatek rekursu žalovaného do usnesení soudu první stolice a odkladacího účinku ani o tomto usnesení, měl se omeziti na předložení dovolacího rekursu nejvyššímu soudu. Jeho usnesení, jímž rozhodnutí soudu první stolice zrušil a o návrhu žalující společnosti, by jejímu dovolacímu rekursu byl přiznán odkladací účinek, sám rozhodl, nemá opory v zákoně. Marně poukazuje rekursní soud v tomto směru na doslov § 524 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož ovšem soud, který vydal napadené usnesení, má rozhodnouti o návrhu, by rekursu byl přiznán odkladací účinek. Jde tu však jako v § 520 c. ř. s. o zřejmě nesprávnou dikci zákona, která odporuje úmyslu zákonodárcově, neboť měl na mysli soud první stolice. Vždyť tento soud má po ruce spisy a může bez prodlení o návrhu na přiznání odkladacího účinku rozhodnouti, což vyžaduje povaha věci, neboť prodlení ve vyřízení návrhu na přiznání odkladu maří účel odkladu (viz Dr. Neumann, komentář k c. ř. s. 1928, str. 1396). Usnesení rekursního soudu jest proto ve smyslu § 477 čís. 3 c. ř. s. zmatečné rovněž jako jeho druhé usnesení ze dne 13. prosince 1928, jímž návrhu žalující společnosti, aby jejímu dovolacímu rekursu do usnesení vrchního zemského soudu v Brně ze dne 2. listopadu 1928 byl přiznán odkladací účinek, nevyhověl, neboť rozhodnutí o tomto návrhu příslušelo, jak doličeno, soudu první stolice. Jelikož dovolací rekurs, o jehož odkladací účinek jde, byl nejvyšším soudem již vyřízen, je další rozhodování o tomto účinku bezpředmětné a proto mohl se nejvyšší soud omeziti na zrušení napadených usnesení.

Čís. 8666.

Pozemková reforma.

V § 37 příděl. zák. nejsou uvedena všechna obmezení, jež může Státní pozemkový úřad uložit osobě, již přiděluje půdu.

Tím, že Státní pozemkový úřad udělil svolení ke zcizení přiděleného pozemku, nestala se smlouva nedotknutelnou s hlediska odpůřícího řádu.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1929, R II 426/28.)